

Tillie Cole

ΑΠΟ
ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΧΙΛΙΑ ΦΙΛΙΑ
ΑΠΟ ΣΕΝΑ

χίλιες

αναμνήσεις

από σένα

ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

*«Έχω πια καταλάβει ότι για τους αρρώστους
ο θάνατος δεν είναι κάτι αβάσταχτο. Ο πόνος μας
τελειώνει, πηγαίνουμε σ' ένα καλύτερο μέρος.
Αλλά γι' αυτούς που αφήνουμε πίσω ο πόνος
γίνεται τεράστιος».*

ΠΟΠΙ, ΧΙΛΙΑ ΦΙΛΙΑ ΑΠΟ ΣΕΝΑ

Πρόλογος

Σαβάνα

Δεκατριών ετών

Μπλόσομ Γκρόουβ, Τζόρτζια

Δεν μπορούσα να ακούσω τίποτα άλλο πέρα από τους εκκωφαντικούς χτύπους της καρδιάς μου. Ο ρυθμός τους ήταν υπερβολικά γρήγορος, ο ήχος τους βροντερός, μου έφερνε στον νου τις καταστροφικές θερινές καταιγίδες που έπλητταν την Τζόρτζια όταν η ζέστη χτυπούσε κόκκινο.

Η ανάσα μου έβγαινε με δυσκολία, τα πνευμόνια μου σταματούσαν σταδιακά να λειτουργούν. Ο αέρας που είχε εγκλωβιστεί στο στήθος μου πέτρωσε, έγινε ένας γρανιτένιος ογκόλιθος και με πλάκωνε σε τέτοιον βαθμό, που δεν μπορούσα να κουνηθώ. Είχα μαρμαρώσει κοιτώντας την Πόπι να οβήνει στο κρεβάτι της. Βλέποντας τους γονείς μου να αγκαλιάζονται σφιχτά, σαν να πέθαιναν κι εκείνοι. Το μωρό τους, η πρωτότοκη κόρη τους, έχανε τη μάχη με τον καρκίνο μπροστά στα μάτια μας, ο θάνατος ελλόχευε σαν απειλητική σκιά και ετοιμαζόταν να την πάρει μαζί του. Η θεία Ντίντι τύλιγε με τα

χέρια τον κορμό της, σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να παραμείνει όρθια.

Ένωσα την Άιντα να μου σφίγγει τόσο δυνατά το χέρι, που κόντευε να συνθλίψει τα κόκαλά μου. Αισθανόμουν τη μικρότερη αδερφή μου να τρέμει σύγκορμη, από φόβο ή από πόνο ή επειδή δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ήταν δυνατό να συμβαίνει κάτι τέτοιο.

Ότι *όντως* συνέβαινε.

Το πρόσωπό μου ήταν μουσκεμένο από τα δάκρυα, που κυλούσαν ποτάμι από τα μάτια μου.

«Σαβάνα; Άιντα;» είπε σιγανά η μητέρα μου. Ανοιγόκλεισα τα δακρυσμένα μάτια μου που είχαν θολώσει και είδα τη μητέρα μας μπροστά μας. Άρχισα να κουνάω αρνητικά το κεφάλι και όλο το σώμα μου επανήλθε απότομα στην πραγματικότητα από τη μουδιασμένη, κατατονική κατάσταση στην οποία βρισκόταν.

«Όχι...» ψιθύρισα, νιώθοντας το έντρομο βλέμμα της Άιντα καρφωμένο πάνω μου. «Σε παρακαλώ...» πρόσθεσα και το σχεδόν βουβό παρακάλι μου εξατμίστηκε στον στάσιμο αέρα γύρω μας.

Η μαμά έσκυψε και χάιδεψε με το τρεμάμενο χέρι της το μάγουλό μου. «Πρέπει να την αποχαιρετήσεις, μωρό μου». Η φωνή της ράγισε – ακουγόταν βραχνή και εξαντλημένη. Κοίταξε πίσω της, προς το σημείο του κρεβατιού όπου καθόταν ο Ρούνε και φιλούσε ξανά και ξανά τα χέρια της μεγαλύτερης αδερφής μου, τα δάχτυλα, το πρόσωπό της. Κοιτούσε την Πόπμιν όπως την κοιτούσε πάντα – σαν να ήταν πλασμένη μόνο για εκείνον. Ένας πνιχτός λυγμός ξέφυγε από τα χείλη μου καθώς τους παρατηρούσα.

Δεν ήταν αλήθεια όλο αυτό. Δεν *γινόταν* να είναι αλήθεια. Δεν *γινόταν* να τον αφήσει η Πόπι. Δεν *γινόταν* να αφήσει *εμάς*...

«Κορίτσια», επέμεινε και πάλι η μαμά με επιτακτικό τόνο. Η καρδιά μου ράγισε όταν είδα ότι άρχισε να τρέμει το κάτω χείλος της μαμάς. «Η Πόπι...» Η μαμά έκλεισε τα μάτια της, προσπαθώντας να διατηρήσει κάπως την αυτοκυριαρχία της, και άφησε στη μέση αυτό που πήγαινε να πει. Δεν ξέρω πώς τα κατάφερε. Εμένα μου ήταν αδύνατο να το ζήσω αυτό. Μου ήταν αδύνατο να το *κάνω* αυτό.

«Σαβ», είπε η Άιντα που στεκόταν δίπλα μου. Γύρισα να κοιτάξω τη μικρή μου αδερφή. Τα καστανά μαλλιά της, τα πράσινα μάτια, τα βαθιά λακκάκια, το δέρμα της που είχε αναψοκοκκινίσει από το κλάμα. Το γλυκό, συντετριμμένο πρόσωπό της. «Πρέπει». Η φωνή της έτρεμε. Αλλά κούνησε το κεφάλι καταφατικά για να με ενθαρρύνει. Εκείνη τη στιγμή, η Άιντα είχε περισσότερο κουράγιο απ' όσο μπορούσα να επιστρατεύσω εγώ.

Η Άιντα σηκώθηκε, χωρίς να σταματήσει να με κρατάει σφιχτά από το χέρι, και με παρότρυνε να κάνω κι εγώ το ίδιο. Όταν επιτέλους κατάφερα να σταθώ όρθια, κοίταξα τα σφιγμένα χέρια μας. Σύντομα, αυτή θα ήταν η νέα πραγματικότητα. Θα υπήρχαν μόνο τα δυο μας χέρια, δεν θα υπήρχε πια ένα τρίτο χέρι για να το κρατάμε, για να μας καθοδηγεί.

Ακολούθησα την Άιντα. Σε κάθε βήμα μου προς το κρεβάτι ένιωθα σαν να ήταν τα πόδια μου βουτηγμένα σε πηκτή μελάσα. Το κρεβάτι ήταν στραμμένο προς το παράθυρο. Για να μπορεί η Πόπι να βλέπει έξω. Ροζ και λευκά πέταλα από άνθη κερασιάς πετούσαν στον άνεμο και σκορπίζονταν στο έδαφος πέφτοντας από τα δέντρα. Ο Ρούνε σήκωσε το βλέμμα και μας κοίταξε όταν πλησιάσαμε, αλλά εγώ δεν άντεχα να τον κοιτάξω στα μάτια. Δεν ήμουν αρκετά δυνατή για να τον αντικρίσω εκείνη τη στιγμή. Τη στιγμή που όλοι τρέμαμε. Εκείνη τη στιγμή που βαθιά μέσα μου δεν πίστευα ότι θα ερχόταν.

Καθώς έπαιρνα μια όσο πιο βαθιά ανάσα μπορούσα, η Άιντα και εγώ κάναμε τον γύρο του κρεβατιού. Το πρώτο πράγμα που παρατήρησα ήταν η αναπνοή της Πόπι. Είχε αλλάξει. Ήταν βαθιά και θύμιζε περισσότερο ρόγχο, ενώ στο όμορφο πρόσωπό της έβλεπα τα σημάδια της εξάντλησης, της πάλης...

Την προσπάθεια που έκανε για να αντέξει λίγα ακόμα λεπτά. Για να παραμείνει μαζί μας όσο περισσότερο μπορούσε. Και όμως, παρά τα όσα συνέβαιναν, χαμογέλασε πιο πλατιά όταν μας είδε. Εμάς, τις αδερφές της. Τις κολλητές της.

Η Πόπι μας... ο καλύτερος άνθρωπος που είχα γνωρίσει ποτέ.

Σήκωσε τα λεπτά, αδύναμα χέρια της και τα άπλωσε προς το μέρος μας για να τα πιάσουμε εμείς οι δύο. Έκλεισα τα μάτια όταν ένιωσα πόσο παγωμένη ήταν, πόσο αδύναμο ήταν το κράτημά της.

«Σ' αγαπώ, Πόπι», ψιθύρισε η Άιντα. Ξανάνοιξα τα μάτια και κατέβαλα τεράστια προσπάθεια για να μην καταρρεύσω στο πάτωμα, καθώς η Άιντα ακουμπούσε το κεφάλι της στο στήθος της Πόπι και την αγκάλιαζε σφιχτά. Η Πόπι έκλεισε τα μάτια της και απόθεσε το φάντασμα ενός φιλιού στο κεφάλι της Άιντα.

«Κι εγώ... σ' αγαπώ... Άιντα», απάντησε η Πόπι, αγκαλιάζοντας σφιχτά τη μικρότερη αδερφή μας, σαν να σκόπευε να μην την αφήσει ποτέ. Η Άιντα ήταν ίδια η Πόπι από όλες τις απόψεις – η προσωπικότητά της, η εμφάνισή της, η πάντα θετική ματιά της απέναντι στη ζωή. Τα δάχτυλα της Πόπι πέρασαν μέσα από τα σκούρα μαλλιά της Άιντα. «Μην αλλάξεις ποτέ», της μурμουούρισε καθώς η Άιντα σήκωνε το κεφάλι της. Η Πόπι άγγιξε με το όλο και πιο αδύναμο χέρι της το μάγουλο της Άιντα.

«Δεν θα αλλάξω», είπε η Άιντα και η φωνή της ράγισε καθώς απομακρυνόταν προς τα πίσω και άφηγε απρόθυμα το

χέρι της Πόπι. Εστίασα την προσοχή μου στο λύσιμο των χεριών τους. Δεν ήξερα γιατί, αλλά δεν ήθελα η Άιντα να αφήσει το χέρι της αδερφής μας. Ίσως, αν συνεχίζαμε να της πιάνουμε τα χέρια, η Πόπι να μη χρειαζόταν να φύγει, ίσως να καταφέρναμε να την κρατήσουμε κοντά μας εκεί όπου ήταν ασφαλής...

«Σαβ...» ψιθύρισε η Πόπι με βουρκωμένα μάτια καθώς το βλέμμα μου διασταυρωνόταν με το δικό της.

Λύγισα, το πρόσωπό μου συσπάστηκε τη στιγμή που ξέσπασα σε λυγμούς. «Πόπι...» είπα, πιάνοντας το χέρι της και φέρνοντάς το κοντά μου. Κουνούσα πέρα δώθε το κεφάλι μου ξανά και ξανά, παρακαλώντας βουβά τον Θεό, το σύμπαν, *οποιοδήποτε* να το σταματήσει αυτό, να κάνει ένα θαύμα και να μείνει η Πόπι μαζί μας έστω και για λίγο.

«Είμαι... εντάξει...» είπε η Πόπι και διέκοψε τις βουβές ικεσίες μου. Το χέρι της έτρεμε, το έφερα στα χείλη μου για να φιλήσω το κρύο δέρμα της. Αλλά, όταν το έκανα, είδα ότι το χέρι της Πόπι ήταν σταθερό και ότι το χέρι που έτρεμε ήταν το δικό μου. Δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά μου. «Σαβάνα», είπε η Πόπι, «είμαι... έτοιμη... να φύγω...»

«Όχι», είπα κουνώντας πέρα δώθε το κεφάλι. Ένιωσα μια παλάμη να αγγίζει την πλάτη μου και ένα χέρι να με αγκαλιάζει από τη μέση. Ήξερα ότι ήταν η μαμά και η Άιντα που προσπαθούσαν να με κρατήσουν όρθια. «Δεν είμαι έτοιμη... Σε χρειάζομαι... Είσαι η μεγάλη μου αδερφή... σε χρειάζομαι, Πόπι». Ένιωθα έναν πόνο στο στήθος και ήξερα ότι ήταν η καρδιά μου που είχε γίνει χίλια μικροσκοπικά κομμάτια.

«Θα... είμαι... πάντα... μαζί... σας», είπε η Πόπι και παρατήρησα πόσο ωχρό ήταν το δέρμα της, άκουσα τον τρομακτικό ρόγχο να γίνεται πιο βαθύς και ασταθής. *Όχι... όχι, όχι, όχι...* «Εμείς θα...» είπε η Πόπι εισπνέοντας αδύναμα, παίρνοντας μια κοφτή ανάσα που έσβηνε, «θα ξανασυναντηθούμε...»

«Πόπι...» κατάφερα να πω πριν ξεσπάσω και πάλι σε δυνατά αναφιλητά. Ακούμπησα το κεφάλι μου στο στήθος της και ένιωσα τα αδύναμα χέρια της να με αγκαλιάζουν. Μπορεί να έχανε τη δύναμή της, αλλά εκείνη η αγκαλιά μου έδινε την αίσθηση μιας ασφαλούς κουβέρτας γύρω μου. Δεν ήθελα να την αφήσω.

«Σ' αγαπώ... Σαβάνα. Πάρα... πολύ», είπε η Πόπι, πασχίζοντας να μιλήσει έτσι όπως επιβραδυνόταν η ανάσα της. Έκλεισα σφιχτά τα βλέφαρά μου, προσπαθώντας μάταια να συγκρατηθώ. Η Πόπι με φίλησε στα μαλλιά.

«Σαβάνα». Η φωνή της μαμάς έφτασε ως τα αυτιά μου. «Μωρό μου...» μουρμούρισε. Σήκωσα το κεφάλι και αντίκρισα το αδύναμο χαμόγελο της Πόπι.

«Σ' αγαπώ, Ποπς», είπα. «Δεν θα μπορούσα να έχω καλύτερη μεγάλη αδερφή». Η Πόπι ξεροκατάπτε και τα μάτια της γυάλισαν από τα δάκρυα. Παρατηρούσα το πρόσωπό της. Σε πολύ λίγο θα μας άφηνε. Κράτησα στη μνήμη μου το πράσινο των ματιών της, τις φυσικές θερμές ανταύγειες των καστανών μαλλιών της. Ήταν ωχή εκείνη τη στιγμή, αλλά κράτησα στη μνήμη μου τη ροδακινί απόχρωση του απαλού της δέρματος. Συγκράτησα στη μνήμη μου τη γλυκιά μυρωδιά που ανέδιδε, το γέλιο της, το πρόσωπό της που ήταν γεμάτο ζωή.

Δεν ήθελα να αφήσω το χέρι της, δεν ήξερα αν θα κατάφερνα ποτέ να το αφήσω, το έκανα όμως όταν η μαμά μου μου έσφιξε τους ώμους, αρνούμενη να τραβήξω τα μάτια μου από τα δικά της, μέχρι που οι γονείς μου πλησίασαν στο κρεβάτι και δεν μπορούσα πια να τη δω.

Έκανα πίσω παραπατώντας, σε κατάσταση σοκ. Η Άιντα άρπαξε το χέρι μου και κουλουριάστηκε στο στήθος μου. Είδα σχεδόν αποστασιοποιημένα τη μαμά και τον μπαμπά να φιλούν και να αγκαλιάζουν την Πόπι και να την αποχαιρετούν. Λευκός θόρυβος πλημμύρισε τα αυτιά μου όταν οι γονείς μου

απομακρύνθηκαν και ο Ρούνε πλησίασε το κρεβάτι. Έμεινα καθλωμένη, ενώ η Άιντα έκλαιγε με αναφιλητά στο στήθος μου, η θεία Ντίντι, η μαμά, ο μπαμπάς κατέρρεαν στην άκρη του δωματίου, καθώς ο Ρούνε έλεγε κάτι στην Πόπι και μετά έσκυβε για να τη φιλήσει στα χείλη...

Κρατούσα την ανάσα μου όταν, λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, εκείνος οπισθοχώρησε με αργές κινήσεις. Και τότε το είδα. Είδα στο πρόσωπο του Ρούνε και στη συντετριμμένη έκφρασή του ότι εκείνη είχε φύγει. Ότι η Πόπι μάς είχε αφήσει...

Το κεφάλι του Ρούνε έτρεμε και η καρδιά μου ράγισε ακόμα περισσότερο. Και μετά εκείνος όρμησε έξω και εγώ επανήλθα απότομα στο εδώ και στο τώρα με μια εκκωφαντική πρόσκρουση. Ο ήχος από σπαραχτικά κλάματα ήταν το πρώτο πράγμα που με υποδέχτηκε, οι συνταρακτικοί ήχοι κομμάτιασαν την ψυχή μου. Κοίταξα τη μαμά και μετά τον μπαμπά. Η μαμά είχε σωριαστεί στο πάτωμα και ο μπαμπάς προσπαθούσε να την κρατήσει στην αγκαλιά του. Η θεία Ντίντι είχε γυρίσει προς τον τοίχο και στηριζόταν εκεί κλαίγοντας γοερά.

«Σαβ», φώναξε η Άιντα και με αγκάλιασε από τη μέση ακόμα πιο δυνατά. Την έσφιξα στην αγκαλιά μου. Την κρατούσα και είχα το βλέμμα μου καρφωμένο στο κρεβάτι. Στο χέρι της Πόπι. Στο χέρι της που ήταν πεσμένο ακίνητο πάνω στο κρεβάτι. Στο *άδειο*, ακίνητο χέρι της. Όλα φαινόταν να συμβαίνουν σε αργή κίνηση, σαν να ήταν το τέχνασμα της κάμερας σε κάποια ταινία.

Μόνο που συνέβαιναν στην πραγματικότητα. Ήμασταν στο *δικό μας* σπίτι. Και στο κρεβάτι βρισκόταν η *δική μου* πολυαγαπημένη αδερφή. Χωρίς κανέναν στο πλευρό της.

Η μαμά άπλωσε το χέρι για να πιάσει την Άιντα. Η μικρή μου αδερφή έπεσε στην αγκαλιά των γονιών μας, αλλά εγώ προχώρησα προς την Πόπι, λες και ένιωθα μια μαγνητική έλξη,

λες και μια αόρατη δύναμη, μια διάφανη κλωστή με τραβούσε στο σημείο που βρισκόταν.

Με μια τρεμουλιαστή ανάσα έκανα τον γύρο του κρεβατιού. Και στάθηκα ακίνητη. Στάθηκα ακίνητη και κοιτούσα την Πόπι. Δεν έβγαινε ανάσα από το στόμα της. Το στήθος της δεν ανεβοκατέβαινε, δεν υπήρχε χρώμα στα μάγουλά της. Κι όμως, ακόμα και νεκρή ήταν τόσο όμορφη όσο ήταν και ζωντανή. Και μετά το χέρι μου κατηφόρισε ξανά προς το άνευρο δικό της. Η παλάμη ήταν γυρισμένη προς τα πάνω, σαν να ήθελε να το πιάσει κάποιος για μια τελευταία φορά.

Και έτσι κάθισα στην άκρη του κρεβατιού και πήρα το χέρι της στο δικό μου. Όσο καθόμουν ακίνητη, ένιωσα κάτι μέσα μου να αλλάζει. Εκείνη τη στιγμή, έχασα ένα κομμάτι της ψυχής μου, ένα κομμάτι που ήξερα ότι δεν θα το είχα ποτέ ξανά. Έφερα τα παγωμένα δάχτυλα της Πόπι στα χείλη μου και φίλησα το απαλό της δέρμα. Και ύστερα κατέβασα τα ενωμένα χέρια μας στα πόδια μου. Και δεν την άφησα. Δεν *ήθελα* να την αφήσω.

Δεν ήμουν σίγουρη αν θα κατάφερνα ποτέ να την αφήσω.

Χαμένες ανάσες και ταξιδιάρικα έννεφα

Σαβάνα

Δεκαεπτά ετών

Μπλόσομ Γκρόουβ, Τζόρτζια

Υπήρχαν ακριβώς σαράντα δύο ρωγμές στον λινόταπητα. Ο Ρομπ, ο υπεύθυνος της ψυχοθεραπείας, είχε πάρει τον λόγο, αλλά το μόνο που άκουγα ήταν οι θόρυβοι από το τσίγκινο σύστημα θέρμανσης που γουργούριζε πάνω από τα κεφάλια μας. Χωρίς να εστιάζει κάπου το βλέμμα μου, αντιλαμβανόμουν τις αχτίδες του ήλιου που έμπαιναν από τα ψηλά παράθυρα και το θολό περίγραμμα των άλλων στον κύκλο γύρω μου.

«Σαβάνα;» Ανοιγόκλεισα τα μάτια για να συγκεντρωθώ και σήκωσα το κεφάλι για να αντικρίσω τον Ρομπ. Η γλώσσα του σώματός του έδειχνε ότι ήταν ανοιχτός και στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένο ένα χαμόγελο. Άλλαξα νευρικά θέση. Δεν είχα το χάρισμα να μιλάω μπροστά σε κόσμο. Πάσχιζα να εκφράσω με λέξεις τα συναισθήματα που στροβιλίζονταν και αναδύονταν μέσα μου. Ένιωθα καλύτερα μόνη μου. Η παρουσία

Τέσσερα χρόνια μετά την απώλεια της πολυαγαπημένης της αδερφής,
η Σαβάνα ζει μισή ζωή. Είναι πια δεκαεπτά –όσο ήταν η Πόπη
όταν πέθανε– και ο πόνος της απώλειας είναι χειρότερος από ποτέ.
Όταν ο ψυχολόγος της της προτείνει να κάνει ένα ταξίδι σε όλο
τον κόσμο, που διοργανώνεται για να βοηθήσει εφήβους σε πένθος,
η Σαβάνα δέχεται απρόθυμα να συμμετάσχει. Παίρνει μαζί της
το ημερολόγιο που της έχει αφήσει η Πόπη,
το οποίο δεν έχει καταφέρει να διαβάσει ακόμη.

Ο Κέιλ είναι θυμωμένος. Ήταν ένας πολλά υποσχόμενος παίκτης
του χόκεϊ, αλλά δεν μπορεί πλέον να πατήσει στον πάγο χωρίς
να παραλύσει από τις αναμνήσεις του μεγαλύτερου αδερφού του,
που έφυγε από τη ζωή πριν από έναν χρόνο. Όταν οι γονείς του
τον στέλνουν στο ίδιο ταξίδι στο εξωτερικό, πηγαίνει
παρόλο που δεν θέλει.

Καθώς ξεκινούν το ταξίδι αυτό, ο Κέιλ και η Σαβάνα βρίσκουν
παρηγοριά ο ένας στον άλλον, και όσο πιο πολύ δένονται,
τόσο περισσότερο καταφέρνουν να ενώσουν τα κομμάτια
της καρδιάς τους.

Κομμάτι κομμάτι.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-895-8

9 789606 458958